

Вмирають поети,  
Лишаються вдови,  
Втікають Пегаси –  
Порожнє сідло.  
Лишають на щастя  
Маленьку підкову,  
Немов недописану  
Літеру "О"...

Лишаються вдови  
Між холоду літер,  
Скупих телеграм  
І пекучих безсонь.  
Кружля над судьбою  
Самотності вітер,  
Навік погасивши  
Живильний вогонь.

О, як же натхненно  
І як терпеливо  
Були вони жрицями  
Цього вогню!..  
Всі бачили тільки  
Поезії диво,  
Вони ж їй себе  
Віддавали по дню.

О, як вони вміли  
Чекать і мовчати,  
Від протягів часу  
Вогонь берегти.  
Усе розуміти –  
Не все помічати

І все до краплиночки  
В серці нести.

Лишаються вдови.  
Стихають промови,  
Лиш рими нетлінні  
Летять звідусіль...  
І цокають, цокають  
Часу підкови –  
У скронях,  
У серці,  
В чутливій сльозі...